

Ik vind het eigenlijk wel leuk dat mijn naam op zoveel manieren gezegd kan worden. En ik luister naar ze allemaal. Ik ben als meisje geboren, maar ik voel me niet echt een meisje. Ik voel me ook geen jongen. We hebben het hier pas op school over gehad. Dit heet tegenwoordig non-binair. Non-binair betekent “niet het een of het ander” in dit geval: geen meisje of jongen.

Als je non-binair bent, zoals ik, wordt er geen *zij* of *hij* tegen je gezegd, maar *die* of *hen*. En in plaats van *haar* of *zijn* boek, wordt er *diens* boek of *hun* boek gezegd. Je mag dit zelf kiezen. Ik vind *die* en *diens* het makkelijkst en het fijnst, maar ik vind het niet erg als iemand *zij*, *hij* of *hen* tegen me zegt.

Ik moest er zelf ook aan wennen in het begin. En eigenlijk vind ik het gek dat het *non-binair* wordt genoemd. Waarom moet het een naam hebben? Ik voel me gewoon mezelf. Het maakt toch niet uit of ik me niet echt een meisje voel en ook geen jongen?

Het is overigens niet zo dat ik een jongen wil worden. Dat denken mensen soms. Ik vind mezelf helemaal goed zoals ik ben. Ik zou niet anders willen zijn.

Ik heb het gewoon in de klas verteld dat ik me geen meisje en geen jongen voel en dat dat *non-binair* genoemd wordt. Een paar kinderen moesten een beetje lachen. Dat vond meester Habib niet oké. Ik denk dat het gewoon een beetje

gek voor hen was. Volgens mij lachten ze me niet echt uit. Daarna mochten ze mij vragen stellen.

‘Naar welke wc ga jij, naar het meisjes- of jongenstoilet?’ vroeg Liz.

‘Ik ga naar de wc die het schoonst of het rustigst is,’ zei ik en dat is ook zo. Dat vond Liz ook wel een goed idee.

Mo – afgeleid van Mohammed – vroeg of ik op meisjes of jongens val. Dat weet ik nog niet. Ik ben nog nooit verliefd geweest. Ik denk dat als ik ooit verliefd word dat ik verliefd word op de persoon wie die is. Misschien wel de ene keer op een meisje en een andere keer op een jongen.

‘Draag je nooit meer een rok?’ wilde Lorèn weten.

Ik antwoordde dat ik een rok niet lekker vind zitten. Als een rok wel lekker zou zitten, dan zou ik gerust een rok aandoen. Alleen niet omdat een rok hoort bij meisjes, maar omdat ik het mooi vind en lekker vind zitten.

Ik zie er niet uit als een meisje, maar ook niet als een jongen. Ik heb redelijk kort haar en draag altijd een broek. En zoals ik al zei, geen rok of jurk. Er zijn meer meisjes in mijn klas die nooit een rok of jurk dragen. Zij zijn daardoor niet gelijk non-binair, want ook als je altijd een broek draagt en op voetbal zit, kun je je nog steeds een meisje voelen.

Ik hoop niet dat ik grote borsten krijg. Juul draagt al een bh. Dat lijkt mij een vreselijk ding.

OPA

In gedachten zie ik opa en oma voor me. Ik heb een kriebelend, raar gevoel in mijn buik. Ik moet naar ze toe. Zou er iets aan de hand zijn?

‘Pap, ik ga naar opa en oma,’ roep ik. Ik zie hem niet in de huiskamer of keuken.

‘Prima, wel voor het eten thuis zijn, hè?’ klinkt mijn vaders stem van boven.

‘Is goed!’

Ik spring op mijn fiets en heb geen oog voor de omgeving. Normaal gesproken geniet ik van de bomen en planten om me heen en hoor ik de vogels zingen. Vandaag niet.

Als ik hijgend het huis van opa en oma binnenkom, zit oma op een stoel aan de ronde keukentafel te huilen. Ze heeft haar handen voor haar gezicht.

‘Hai, oma,’ zeg ik zacht en raak haar schouders aan.

Ze schrikt op en kijkt me aan. Ze veegt snel haar tranen weg.

‘Wat is er, oma? Waarom huil je?’

‘Opa is weg. Hij zou een paar boodschappen doen, maar hij ging bijna twee uur geleden weg en is nog niet terug. ...